

Cristian Tudor Popescu te întreaba:

“Datoria externă a României va fi plătită ca pe vremea lui Ceaușescu?”

gandul.info web

cautare avansata

powered by **oxido.si**

gandul reportaj

ATMOSFERĂ. CASĂ DE MUZEUL SATULUI ÎN VARIANTA VILĂ LOCUIBILĂ

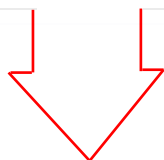
Eco-casa cu acoperiș de stuf și pereți văluriți, de 1,3 milioane euro

de Daniel BEFU | 27 ian 2010

Eco-casa cu acoperiș de stuf și pereți văluriți, de 1,3 milioane euro /// Foto: Fotografii/Valeriu Tanasoff

Contele Tibor Kalnoky, cel care a renovat proprietățile prințului Charles de la Viscri, împreună cu un fost director general de companie farmaceutică din Germania, au muncit șapte ani la "casa din povești", cu pereți văluriți ca cei din chirpici, balamale și zăvoare de castel la uși și cu acoperiș din stuf. Iar fiindcă dalele de piatră ce urmau să fie puse în băile matrimoniale păreau tăiate cu laserul, au pus mâna pe daltă și ciocan și le-au ciobit pe margini ca să pară cioplite de vechii artizani. Totul a început în 2003, când doctorul Andrei Stoicescu, general manager - cu MBA la CV - al filialei românești a unui concern farmaceutic, și-a amintit din copilărie: "Pe lacul ăsta când eram eu copil și nu erau amenajate taluzurile la mal, era un stuf teribil. Erau case acoperite cu stuf în zona asta și în toată zona Snagovului. La Snagov și acum mai sunt case vechi, bătrânești, acoperite cu stuf. Aici la Mogoșoaia chiar și culele Palatului și ghețaria erau acoperite cu stuf pe vremuri". Fiind financiar asigurat, medicul s-a lăsat de farmaceutice și s-a apucat de antreprenariat. Unul mai special: "Am vrut să fac ceva deosebit, care să respecte istoria locului și natura în primul rând. E păcat de lacul ăsta să construiești niște case care să nu le armonizezi cu peisajul". A luat coala și creionul și a desenat anatomia viitoarei case: "Am încercat să fac ceva care să aibă o arhitectură care ar fi plăcut și acum 100 de ani, dar care să placă și peste 100 de ani de acum încolo. Asta a fost cea mai mare încercare. Să fac ceva care să nu fie localizabil în timp cu precizie. Să spui că poate să fie de oricând".

7cbgffi Wcfj]XY V]gVf]Vf]X]b~Ya b X]b A UfUa i fY `dY dcghXY Xi [\Yf]

Tâmplăria casei a fost executată de meșteri maramureșeni care construiesc în stil tradițional: "Am adus un dulgher nemaipomenit care construiește biserici de lemn în Maramureș. Se cheamă Boris Petu. L-am cunoscut în timpul unor lucrări la mânăstirea de la Bărsana. Omul ăla scria cu drujba, la modul efectiv scria, m-a lăsat înmămurit când l-am văzut ce poate să facă cu drujba. Am stat cred vreo două sau trei ore pe o piatră și m-am uitat la el. Grinzile le-a lucrat la el acasă și le-am adus cu tirul la București". Tencuitorii au fost aduși tot din Maramureș: "l-am vrut pe frații Petre Măran și Ion Măran, zidari de fresce bisericești tot în Maramureș, pe care i-am chemat să aplice ca finisaj un tinci rustic. La fațadă nu am vrut pereți drepecți. Ne-am chinuit să fie văluriți și rugoși, exact ca la casele de demult din chirpici, însă cu materiale moderne". Se pare că zidarii tradiționali au limitele lor, din moment ce a fost nevoie ca medicul Andrei Stoicescu să pună personal mâna pe șpaclu ca să finiseze mobila zidită din bucătărie: "Am vrut să dau aparența de pământ lipit cu mâna, însă lor ca meșteri le-a fost greu, pentru că deși sunt obișnuiți să lucreze pe strâmb, nu sunt obișnuiți să lucreze cu ghips. Am încercat diverse tehnici până mi-a ieșit în felul ăsta. Am folosit un trafalet obișnuit de dat vopsea, un șpaclu și o pensulă mai mare care să zgărie, însă mi-a luat o lună și jumătate ca să tencuiesc mobilierul din bucătărie". Tot doctorul-constructor e cel care a desenat șabloanele și a construit formele organice ale scării și șemineului amplasat sub ea, zidarii ocupându-se doar cu aplicarea stratului final de tinci peste scheletul metalic, învelit cu plasă de Buzău și rabiț și îmbrăcat cu ghips de modelaj. Băile au fost placate cu dale de travertin care costă 70 euro/mp, însă fiindcă muchile i s-au părut prea drepte, doctorul Andrei Stoicescu le-a adaptat la stilul casei: "Fiecare piesă în parte a fost luată și ciobită intenționat. La început băieților le era frică că o să strice frumusețe de plăci, așa că am pus mâna pe daltă și le-am arătat ce vreau".

Învelirea acoperișului cu stuf a durat șase luni

Stuful a fost adus cu camioanele de la Tulcea, de la o firmă care îl exportă în Suedia și Marea Britanie ca material de acoperișuri: "E ignifugat, tratat contra ciupercilor, contra diverselor animalețe cărora le place să trăiască în el". Celor doi meșteri pitorești, Machedon Sorin și Victor Haritonov, aduși de la Tulcea, le-a luat șase luni să "coasă" acoperișul pe vilă. Asta după ce mai întâi și-au făcut în curtea vilei o "baracă muncitorească" din stuf: "Stuful a fost bătut la propriu cu un instrument care se cheamă năboaică și cusut cu sârmă și un ac lung, astfel încât straturile de stuf să apară sub formă de solzi de pește, ceea ce înseamnă că din fiecare pai de stuf, care are vreo 2 metri lungime, ies numai ultimii 5 cm în afară, fiind singura porțiune pe care se scurge apa". Grosimea stratului de stuf care îmbracă scheletul acoperișului este de 40 de centimetri, asigurând o izolație termică suficient de bună pentru o locuință tradițională. Nu și pentru o vilă de lux, așa că pentru mai multă siguranță, sub stuf s-a aplicat o izolație de șapte centimetri de polistiren (în partea de jos) și vată de sticlă (în treimea superioară a acoperișului, pentru respirație). Prețul final pentru învelișul din stuf (material plus manoperă) a fost de 27 euro/mp.

Balamalele ușilor și zăvoarele tip castel - făurite de un fierar francez

Ușile traversate de fisuri și crăpături sunt din stejar masiv, cele de intrare având grosimea de 8 centimetri, iar balamalele și zăvoarele sunt identice cu cele de acum 300 de ani: "Am găsit un om la fel de nebun ca mine, un fierar din Franța, de la Forges des Signa, care mi-a făcut marea majoritate a feroneriei de la uși. El lucrează pentru castele foarte mari, pentru Chambord, pentru Luvru. Doar la intrare am o încuietoare luată de la antichități, care e din perioadă renașcentistă, pe care am recondiționat-o și funcționează ca cele noi". Vila are și un miros aparte, verișor cu cel din casele de la Muzeul Satului: "E miros natural de ulei. Toată lumea mă întreabă de unde mirosul ăsta. E din cauza modului în care a fost tratat parchetul și ușile. E un ulei de pin și de castor, un amestec special făcut pentru lemnul vechi. Pe mine mă fascinează miresma acestei case. E un miros de vechi dar și plăcut în același timp". Peste tot prin casă sunt presărate elemente care accentuează izul de vechi. La mansardă, unde e sauna și dușul turcesc au fost montate un întrerupător și o priză funcționale din 1940, la bucătărie o trompetă transformată în lustră stă atârnată de tavanul îmbrăcat în teracotă, în mobilierul zidit din bucătărie e încastrată o plăcuță de travertin pictată manual, pe una din părțile laterale ale scării melc e încastrată o placă de terracotă veche de câteva secole, ce provine dintr-un castel transilvan. Elemente moderne precum caloriferele au măști de lemn și marmură, iar televizoarele LCD din bucătărie și băi sunt îmbrăcate în niște rame discrete din lemn și sticlă.

1.350.000 casa întreagă, sau 675.000 o singură jumătate

Tibor Kalnoky, celălalt investitor care a investit și muncit cu mâinile lui la "casa de basm" din Mogoșoaia, lipsește din țară cu afaceri. La rândul său, Kalnoky e un profesionist în generarea atmosferei de poveste: "Contele Kalnoky a renovat pentru Alteța Sa regală Prințul Charles casele de la Viscri. A finisat tot ce s-a construit acolo". În noiembrie 2009, după șapte ani, casa cu acoperiș de stuf și pereți unduioși a fost finalizată. Acum e scoasă la vânzare pentru suma de 1.35 milioane de euro.

leşim, ne îndreptăm spre poartă, dar nu rezist și mai întorc o dată capul.
De acoperiș atârnă țurțuri în culori de ceai:
"Din cauza stufului. Când se scurge apa din stuf se colorează cu celuloza oxidată.
De-aceia țurțurii sunt galbeni".